

Награда

Воз је управо ушао у станицу. Док су путници излазили, Стефан је тужно гледао на шине. Он је волео свој град и све људе у њему, али је мора да иде. Као млад писац, што је управо био, требао је да изгради каријеру, те је морао далеко да иде. Видевши да је већина путника ушла, он потрча и уђе у вагон пре поласка. За време вожње је углавном сређивао неке своје папире и време му је брзо прошло. Одједном је воз стао и оштри глас кондуктера је обавестио путнике да су стигли на одредиште. Када је изашао, Стефан је застао од чуда, јер је град о коме је маштао био његов нови дом. Кренуо је спорим корацима у дугачку шетњу по граду.

Док је шетао, размишљао је где ће да одседне. У једном тренутку, је видео плакат на улазним вратима једне зграде на коме је писало: "Станови за издавање код госпође Маре. Стан бр.31". Он се осмехну и крене да се пење до стана. Госпођа га је добро примила и, како није имала своје деце, према њему се односила као да јој је син. Стефан се осећао невероватно добро и мислио је да је насрећнији човек на свету.

Али је морао да заради новац. Размишљао је томе које дело да пошаље, али му се свако чинило глупо и детињасто и самом себи је говорио да је имао и бољих идеја. Просто речено, био је веома несигуран у себе и мислио је да ће пући.

У то време госпођа Мара је добила још једног станара, тачније станарку. Имала је лепу смеђу косу и звала се Миа. Иако је у почетку није примећивао, Стефан се временом, све више врзмао око Мие, а и она око њега. Просто га је интересовало све о њој и свашта ју је питао, а она му на сва питања одговарала. Једног дана га је упитала:

- Чиме се бавиш?

- Ја сам писац - одговори Стефан - али нисам довољно добар. Чини ми се да немам ниједну добру идеју.

- Ма хајде – рече Миа – сигурна сам да имаш.

И тако је свако вече Миа разговарала са Стефаном око његових радова. Она му се чинила као да је једна од девет грчких муза. Код њега се тад нешто преломило и написао је дивну песму о њој коју је објавио у једном часопису. Од тада су успеси почели само да се нижу...

***

Пространа сала. Једна лепа девојка уручује већ остарелом Стефану награду за животно дело. Када је било време да нешто каже поводом тога, њему је једна суза канула на награду и дрхтавим гласом је рекао: "Да није било једне Мие, ја никада не бих добио ову награду."

Немања Грујичић
Ученик ОШ "Нада Пурић"
у Ваљеву

Одељење: VI₁